

NØVN



Tann fyrsti **Morris Minor** bilurin, sum Sir Alec Issigonis teknaði, rullaði av samlibandinum á verksmiðjuni í Cowley í Oxfordshire hendan dagin í 1948. Á myndini síggja vit Morris Minor hjá Erik Petersen á ferð í Noreg

Føðingar



30. september fingi Páll og Dánjal eina lítlastystur. Hon vigaði 3820 gr. og var 55 cm lang. Foreldur teirra eru Meinhardt Joensen og Anna Müller, Klaksvík.



5. oktober fingi Katrin Joensen Tórshavn og Álvur Hansen, Fuglafirði, ein son. Hann var 54 cm langur og vigaði 4080 gr.

15. september fingi Sharda Róin Magnussen, Tórshavn, og Jógván Joensen, Miðvági, búsitandi í Keypmannahavn, ein son, og Mattias fekk ein lítlabeliggja. Hann vigaði 3552 gr og var 52 cm langur.

www.ebenezer.fo

SUNNUDAGSSKÚLIN

í Ebenezer er hvønn sunnudag kl. 12.00
Øll eru hjartaliga vælkomín!

EBENEZER

Minningarorð um Jórun Arge

f. 25. mars 1946 d. 13. oktober 2011

Fyri júst einum ári síðani var man ein ógloymandi túr í dýrdarveðri í fjøruni í Syðrugøtu og kannaði ymisk viðurskifti saman við fróðarfólki. Út á Breiða og Norð í Gjónnu. Ein heystardagur við vakurleika, dýrd og tyngd. Sama kvøld ringdi telefonin, og har vóru ikki góð tíðindi. "Mamma tín er bráðliga versnað so mikið, at tú heldur mást koma suður beinanvegin." Hetta var løgið. Frá sælari hvíld í náttúrunnar ríkidømi til djúpa stúran og angist eftir nøkrum fáum sekundum á máltráðnum. Man trúði ikki, at hetta bar til. Komin um Heltnará millum Fjarða, ringir telefonin aftur. "Ert tú á veg?" Ja, so visti man, at hetta var ikki ein marra, men beiskur veruleiki.

Hetta var ein hvøkkur av teimum størstu, vit báðir brøðurnir fáa í lívinum. Mamma var blivin sjúk viku-frammanundan. Inn-løgd, løgd undir skurð og komin upp á deildina aftur at liggja. Tað tóktist ganga framá. Hennara mót gav okkum mót, sum so mangan áður. Hvør uttan hon, sum alt sítt arbeiðslív hevði havt sína dagligu gongd millum læknar, sjúkrasystur og sjúk, skuldi annars vita tað? Sum náttin leið, og mamma viknaði, gjørdist tó alsamt greiðari fyri okkum, sum um hana vóru, hvønn veg tað bar, hóast hon sum altíð royndi at halda mótinum uppi. Hetta varð hennara seinasta nátt.

Hóast eitt ár er runnið, og jørðin um sólina hevur snarað, so standa vit enn spyrjandi; hví so skuldi ganga mammu okkara bert 65 ára gomul.

Mamma varð fødd í Havn á mariumessu 25. mars 1946 og var elst av fimm systkjum. Hon tók studentsprógv í 1966 og fór beinanvegin í starv á Landssjúkrahúsinum, har hon starvaðist øll árin. Var niðri á skúla í 67-68, áðrenn hon bleiv skrivari hjá Essa Arge, yvirlækna, og síðani hjá Jan Jespersen, yvirlækna. Seinastu árin á Landssjúkrahúsinum starvaðist mamma



sum leiðsluskrivari á Psykiatriska deplinum.

Mamma var ein konubrot. Hon megnaði so mangt undir løttum sum truplum umstøðum. Hon var ein mamma við stóra M, og orðini í sanginum "heimsins besta mamma mamma mín" eru ikki ov stór í hesum høpi. Hon setti familjuna fram um alt, men dugdi eisini at fara um seg sjálva. Antin í heiminum í Brøttulið, í Blómubrekku hjá Erlingi, í barnaheiminum á Tinghúsvegnum hjá mammuni ella Úti í Grógv í Syðrugøtu hjá ommubørnunum, har hon sjálv á barnaárum hevði upplivað eina ommu, sum var eitt konubrot.

Trúfesti og áræði vóru eginleikar, ið myndaðu lív og virki hjá mammu. Trúfesti vísti hon í ríkiligt mót saman við familju, vinum og starvsfeløgum. Var ein móguleiki at vera saman við sínum nærmastu ella vera til hjálpar á einhvønn hátt, ja so varð hann við vissu nýttur til fulnar.

Áræði eyðkendi hennara verumáta. Altíð á ferð móti næsta máli, og har onnur høvdu hug at gevast á hondum, segði hon avgjòrd: "Nei",

tí hon vildi loysa úr lagdi tað, sum hon nú einaferð hevði sett sær fyri.

Nú mamma er farin, renna so nógv minni aftur og aftur fram fyri okkum. Góðar og fjálgar løtur man slapp at taka lut í. Løtur, sum hava myndað okkum, og sum man í takksemi kann frøast um. Um tað var á skrivstovuni hjá Essa ella hjá biskupi, til postalínsmáling í Kommunuskúlanum, bók-binding hjá Judith, svimjing í Gundadali ella føroyskan dans í Norðurlandahúsinum. Ella tá vit fýra, mamma, babba, Erling og Páll, vóru á veg upp á Fløyn í Bergen, í undirgrundini í London ella undir liðini á Strokk í Íslandi. Tað var likamikið. Mamma var altíð hin sama trúfasta og tryggja mamman.

Nú er heystið aftur. Í fjøruni síggjast flytifuglar á ferð síni til heitari heimar. Fuglar, sum í vár vóru á somu leiðum ávegis at byggja sær bústaðir og nørast. Soleiðis er lívið. Altíð ein ferð rammað inn í lívsins árstíðir við hvør sín um endamáli.

Heystið hjá mammu varð stutt, og veturin slapp hon ikki at uppliva. Til tað vórðu dagar hennara ov fáir. Vit,

sum eftir sita, babba, omma, systkini, familja, vinir og kenningar, kunnu tó frøast um at hava upplivað lívsins vár og summer saman við henni. Vit mugu góðtaka, at ein er, ið øllum má valda, og álit okkara er sett á, at hann við hesum hevði eina ætlan og eitt djypri endamál, sum okkum á foldum tó er og verður ókunnugt.

Árið, sum farið er, hevur serliga eitt sálmaðrindi ferð eftir ferð reikað í sinninum og sett síni spor. Sálmurin "Ger tað sindrið tú kanst", ið kenda svenska sálmaskaldið Lina Sandell yrkti og Jákup Dahl, próstur, týddi. Heitið ljóðar kanska ikki av nógvum, men í tí liggur so ómetaliga nógv. Ein ásannan av, hvussu lítil vit hvør sær eru í tí stóru heildini, men samstundis ein ákallan á okkum um at gera tað, vit megna, um tað so er lítið ella stórt. Tað var hesin hugburður, sum var grundarlagið hjá mammu, og tað var henda hugburð, hon útinti í odd og egg, og sum kann vera okkum øðrum til fyrmyndar og áminningar.

Hvíl í friði góða mamma og takk fyri alt.

Synirnir

Ger tað sindrið, tú kanst, og nýt allan tín mátt,
Nú er stundin, men stokkut hon er,
Eftir vár kemur heyst, eftir dag kemur nátt,
Og eitt sinn tað at lýsa fer.
Ver tí iðin og sáa og gev ikki grið,
At títt arbeið kann búnast í frið.